

statim . . . consulatum suum talia edidisse moderationis et continentiae et virtutis exempla, ut non ipse rex, sed aliis regnum adfectantibus esset inimicus. Qua executione simul et invidia liberat auctoritatem suam et 5 impenetrabilius facit quod ad Syllae victoriam locuturus est.

An tu in tanto imperio, tanta potestate non dices me fuisse regem, nunc privatum regnare dicis?

10 A maiore ad minus . . . , ut, quod nunc privatus in defendendo reo innocentissimo faciat, non sit regiae superbiae, sed fidei religiosae, qua non putet innocentes esse damnados, nec cadat suspicio regiae cupiditatis in privatum senatorem, quae non ceciderit in consulem.

15 Si falsum dixerim, te in eosdem dixisse; si verum, non esse hoc regnare, cum verum iuratus dicas, probare.

In altero . . . est, in altero . . . ‘Aut invidiae mecum particeps’, inquit, ‘videberis, si quid in eo regaliter feci, 20 quod in sceleratos homines testimonium dixi, quoniam et te in eosdem dixisse manifestum est: aut, si fides et religio incorrupta in illis omnibus testimoniis fuit, non potest rex videri, qui testimonio adserit veritatem.’ In parte igitur percussit Torquati verecundiam, in parte 25 diluit regalis animi proprietatem.

Uter tandem rex est, isne, cui innocentes § 22. homines non resistunt, an is, qui calamitosos non deserit?

... praemiserat enim Torquati propositionem valde 30 insolentissimam et liberae civitatis odio dignam: ‘Nisi tu